

V předmluvě k prvnímu dílu Jazzových klavírních etud jsem hned v úvodu netakticky poznamenal, že ten, kdo není jazzovým klavíristou a nastuduje pečlivě všechny etudy, nestane se jím ani pak.

Tato poznámka už není pro druhý sešit tak podstatná, protože žánrový či stylový záběr je oproti prvnímu sešitu širší. Titul Jazzové klavírní etudy byl zachován kvůli návaznosti na první díl, ale není zcela přesný, protože výběr postihuje i různá odvětví soudobé populární hudby, související s jazzem jen okrajově.

Při řazení etud jsem dbal na kontrast ve stylu, tempu i žánru, prostě na to, aby každá další etuda byla „o něčem jiném“.

Věřím, že etudy budou sloužit nejen k technickému a stylovému zdokonalování profesionálních či amatérských klavíristů, věnujících se jazzové a populární hudbě, nýbrž že některé z nich budou využity i jako přednesové skladby.

Im Vorwort zum ersten Teil der Jazz-Etuden für Klavier machte ich gleich am Anfang die taktisch unkluge Bemerkung, dass derjenige, der kein Jazz-Klavierspieler ist, es auch nicht werden wird, selbst wenn er alle Etüden sorgfältig einstudiert hat.

Diese Bemerkung ist für das zweite Heft nicht so wichtig, weil die Genre- oder Stilbreite gegenüber dem ersten Heft viel größer ist. Der Titel Jazz-Etuden für Klavier wurde wegen der Kontinuität mit dem ersten Heft beibehalten, ist allerdings in diesem Fall nicht ganz präzise gewählt, weil die Etüden auch verschiedene Zweige der populären Musik einbeziehen, die mit Jazz nur entfernt zusammenhängen.

Bei der Aneinanderreihung der Etüden nahm ich auf den Stil-, Tempo- und Genrekontrast Rücksicht. Ich sorgte also dafür, dass jede nachfolgende Etüde „etwas Neues bringt“.

Ich glaube, dass diese Etüden nicht nur zur Vervollkommnung von Technik und Stil der professionellen und Laienpianisten dienen werden, die sich der Pop- und Jazzmusik widmen, sondern dass wenigstens manche von ihnen auch als Vortragsstücke zu gebrauchen sein werden.

In the preface to the first volume of the Jazz Piano Studies remarked perhaps not very tactically that those who are not experienced in the field will not become jazz pianists even if they study carefully all the etudes.

This has no special relevance to the second volume which is of a broader stylistic and genre scope. The title, Jazz Piano Studies, was retained for the second book to keep continuity with the first volume, even though the second selection covers also various areas of contemporary popular music that have only marginal relation to jazz.

The etudes are arranged in a contrasting sequence in terms of style, tempo and genre, so that each of them explores a completely new area.

I hope that the etudes will be used not only as technical and stylistic exercises for professional and amateur jazz and popular-music pianists, but that some of them will find their way also to the concert repertoire.

Milan Dvořák
Übersetzt von Ivan Dramlitsch
Translated by Daniela Furthnerová